Najvyšší súd
Slovenskej republiky

4 Sž 49/2006

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Kolárska 6, P.O.Box 155,
810 00 Bratislava 1
19 -06- 2007
Podacie číslo: 2803 Číslo spisu:
Prílohy/listy: Vybavuje: PKo

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľky **Slovenskej televízie**, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, proti odporkyni **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Námestie SNP č. 12, 811 06 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/310/2006 zo dňa 6. júna 2006 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu zo 6. júna 2006 č. RP/310/2006 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa opravným prostriedkom podaným podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktorým jej odporkyňa uložila pokutu vo výške 4 000 000 Sk za porušenie § 35 ods. 6 uvedeného zákona zaradením reklamy počas programu Slovensko hľadá SuperStar 2 odvysielaného dňa 6.1.2006.

Podľa navrhovateľky nezákonnosť rozhodnutia spočívala v nesprávnom právnom posúdení veci, ku ktorému odporkyňa dospela na základe neúplne zisteného stavu veci nedostatočne a nespoľahlivo vykonaným dokazovaním. Okrem toho navrhovateľka namietala aj procesné pochybenia zásadného charakteru spôsobené odporkyňou vzhľadom na závažnosť správneho konania a celkovú dĺžku konania (od začiatku dňa 24.1.2006 do prevzatia rozhodnutia navrhovateľkou dňa 31.7.2006) stanovením neprimerane krátkej lehoty na zaslanie vyjadrenia k veci, t.j. do 15 dní od doručenia písomného oznámenia o začatí správneho konania.

Navrhovateľka dospela k týmto námietkam posúdením postupu odporkyne spočívajúcom vo vykonaní iba niektorých krokov s cieľom rozhodnutia, ktorého výsledok je určený vopred. O tejto skutočnosti svedčí aj to, že odporkyňa na objasnenie dôležitých skutočností o podstate veci ani nevykonala navrhovateľkou navrhnuté výsluchy režiséra a producentky programu. Porušila tak ustanovenie § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní ako aj zásadu materiálnej pravdy.

Nesúhlasila s názorom odporkyne o nepotrebnosti prestávky tak pre účastníkov a tvorcov programu, ako aj pre divákov. Svoj nesúhlas odôvodnila jednak dĺžkou programu v rozsahu 100 minút s nevyhnutným pripočítaním povinnej prítomnosti divákov 30 minút pred začatím predstavenia a jednak nevyhnutným oddychom a občerstvením členov hudobného sprievodu a konzultáciou samotných vystúpení so súťažiacimi, ako aj pre členov poroty pre možnosť vzájomnej odbornej diskusie, skontrolovanie stavu techniky a prípadné odstránenie zistených závad. Za závažný faktor nevyhnutnosti prestávok považovala navrhovateľka aj obrovské teplo vyvíjané svetelnou technikou a potrebu vypínať klimatizáciu, nakoľko rušila odposluch a zvukový výstup.

Navrhovateľka taktiež poukázala na to, že svojím vizuálnym, zvukovým a technickým spracovaním je zrejmé zachovanie jednoty i koncíznosti programu, i to, že prestávky nepôsobili neprirodzene a rušivo. Preto nesúhlasila s názorom odporkyne, že jeden celok formálne tvorili tri časti programu.

V závere opravného prostriedku vytkla navrhovateľka odporkyni, že sa dostatočne nevysporiadala s úpravou danej problematiky v kontexte s legislatívou európskych krajín, na ktorú navrhovateľka poukazovala.

Navrhla preto zrušiť napadnuté rozhodnutie odporkyne a zaviazať odporkyňu na náhradu jej trov konania.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla potvrdiť napadnuté rozhodnutie ako vecne správne. Nesúhlasila s námietkou navrhovateľky, že stanovením krátkej lehoty na vyjadrenie k veci boli porušené jej procesné práva, pretože navrhovateľka mohla požiadať o jej predĺženie, čo však neurobila. K predmetu konania zaslala svoje stanovisko, s ktorým sa odporkyňa náležite v odôvodnení rozhodnutia vysporiadala.

Taktiež nesúhlasila s tvrdením navrhovateľky, že nezistila náležite skutkový stav. V odôvodnení rozhodnutia je presne uvedené, z akého skutkového stavu vychádzala, pričom zdôraznila zásadu stanovenú v § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorej rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Navrhovateľkou navrhnuté dôkazy zamietla, pretože boli bezpredmetné, keďže by neprispeli k objasneniu a zisteniu skutočného stavu veci.

Argumentácia právnou úpravou vysielania iných európskych štátov je podľa odporkyne vo vzťahu k predmetu konania irelevantná. Súlad napadnutého rozhodnutia so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997, ktorou sa dopĺňa Smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení týkajúcich sa

vykonávania činností televízneho vysielania a Dohovorom o cezhraničnej televízii, je zdôvodnený v napadnutom rozhodnutí.

Ďalšie tvrdenia uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľka neuviedla pred správnym orgánom, preto sa s nimi odporkyňa nemohla v napadnutom rozhodnutí vysporiadať. Ide však o účelové tvrdenia, ktoré nezakladajú iný skutkový stav, než z akého vychádzala odporkyňa. Podľa odporkyne má **vysielateľ technicky a organizačne zabezpečiť výrobu programu tak, aby nedochádzalo k porušeniu zákona na jednej strane a k ohrozeniu účinkujúcich či divákov na strane druhej.** Povaha predmetného programu si prestávku nevyžadovala, a preto prestávka nemala žiadne opodstatnenie.

Na základe uvedeného navrhla odporkyňa potvrdiť napadnuté rozhodnutie ako vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenie zákona. Podľa odporkyne má napadnuté rozhodnutie taktiež všetky náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, nevykazuje žiadne formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené. Navrhovateľka teda nebola ukrátená na svojich právach.

Na ústnom prejednaní veci navrhovateľka k svojmu tvrdeniu, že pokuta uložená vo výške 4 000 000 Sk nie je v záujme verejnosti, doplnila, že napadnuté rozhodnutie v tejto časti nie je úplné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky príslušný na preskúmanie napadnutého rozhodnutia podľa § 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z. po prejednaní veci na pojednávaní podľa § 250q ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že námietky navrhovateľky uvedené v opravnom prostriedku nie sú dôvodné.

Zo spisu odporkyne vyplýva, že dňa 9.2.2006 doručila odporkyňa navrhovateľke oznámenie o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 35 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s prerušením programu „Slovensko hľadá Superstar 2“, vysielaného dňa 6.1.2006, reklamným blokom a súčasne vyzvala navrhovateľku zaslať svoje stanovisko a navrhnúť prípadne dôkazy najneskôr do 15 dní odo dňa doručenia oznámenia.

Dňa 10.4.2006 zaslala navrhovateľka vyjadrenie k doručenému oznámeniu, v ktorom poprela skutok tvrdený vo výzve, pretože reklamu vysielala v rámci prestávok prenosu podujatia s prestávkami, teda v súlade s § 35 ods. 2 uvedeného zákona.

Uviedla, že vzhľadom na rozhodnutie organizátora, že program vyžaduje prestávky, ide o prenos **podujatia s prestávkami,** a teda prestávky neboli umelo vytvorené pre účel vysielania reklamy. Na tejto skutočnosti preto bolo právne irelevantné, že organizátor bol súčasne aj vysielateľ. Vzhľadom na dĺžku programu 90 minút bola podľa navrhovateľky nevyhnutná pre divákov aspoň jedna prestávka. Navrhovateľka poukázala aj na ďalšie dôvody potrebnosti prestávky, keď pre technickú poruchu musel jeden zo súťažiacich opakovať svoje vystúpenie. Taktiež speváci sa museli prezliekať, maskovať. Prestávku si vyžiadala aj výmena kapiel. Na preukázanie dôvodnosti prestávky navrhla miestnu ohliadku v priebehu jedného z večerov.

Ďalej vo vyjadrení k veci poukázala na čl. 11 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30.6.1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania a ustanovenie čl. 14 ods. 2 Dohovoru o cezhraničnej televízii, prebraté do § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., pre ustanovenie ktoré potom je podstatné, čo je prirodzená prestávka a samostatná časť. Podľa ustálenej judikatúry ESD sa vyžaduje, aby sporný pojem bol vykladaný autonómne a jednotne na celom území ES. Preto vychádzajúc z úpravy v jednotlivých členských štátoch dospela navrhovateľka k záveru, že prirodzenou prestávkou je prestávka, ku ktorej skutočne v predstavení alebo podujatí dôjde, ktorá je plánovaná, ktorá je určovaná organizátorom a v niektorých prípadoch určená pre obecenstvo. Bez ohľadu však na uvedené podľa navrhovateľky bolo podstatné, že televízia realizovala prenos podujatia, ktorý bol taký, aké bolo podujatie.

Odporkyňa svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. síce dovoľuje zaradiť prestávky, ak ide o program s prestávkami, či však predmetný program bol alebo musel byť s prestávkami, je podľa odporkyne vecou posúdenia programu ako takého a nerozhoduje o tom len vysielateľ programu. Pri tomto posúdení treba vychádzať z objektívnych kritérií, podľa ktorých je podľa odporkyne (na rozdiel od názoru navrhovateľky) podstatnou skutočnosťou, že program, ktorý vyrába sám vysielateľ nie je „iba" prenos podujatia. O prenos podujatia ide, ak vysielateľ prenáša podujatie, ktoré neorganizuje a ktorého priebeh nemožno ovplyvniť. Ak teda v danom prípade vystúpilo 10 účinkujúcich a každý odspieval 1 skladbu, potreba prestávky na oddych pre nich zjavne nevyplýva. Taktiež moderátori neúčinkovali počas vystúpenia súťažiacich a členovia poroty neúčinkovali v častiach, počas ktorých moderátori hovorili so súťažiacimi. Je preto zrejmé, že obsah programu prestávky žiadnym spôsobom neodôvodňoval. Medzi jednotlivými časťami sa tiež nemenila scéna, ani badateľne nedošlo k žiadnej technickej zmene, ktorá by prestávku odôvodňovala. Po funkčnej stránke mali byť v programe vybraní finalisti súťaže, preto pre splnenie tejto funkcie bolo potrebné odvysielať všetky jeho časti. Prerušenie programu nemalo preto iný funkčný význam ako odvysielať reklamy.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia smernica EP a Rady 97/36/ES z 30.júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 89/552/EHS a Dohovor o cezhraničnej televízii zakotvujú pravidlá pre vysielanie reklamy v určitých druhoch programu tak, aby nedochádzalo k prerušeniu programu mimo jeho prirodzených prestávok. Zákon č. 308/2000 Z.z. potom v súlade s čl. 3 ods. 1 Smernice, podľa ktorého „môžu členské štáty podľa vlastného uváženia vyžadovať od televíznych vysielateľov podliehajúcich ich právnemu poriadku, aby dodržiavali podrobnejšie rozpracované alebo prísnejšie pravidlá pre oblasti, vymedzené Smernicou", stanovil podmienky pre vysielateľa podľa zákona.

Výklad ust. § 35 ods. 2 zákona odporkyňou nie je preto prísnejší, než ako vyplýva z dokumentov inštitúcií EÚ či Rady Európy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so skutkovým stavom, považuje právny názor uvedený v odôvodnení rozhodnutia odporkyne za správny, v súlade s § 35 ods. 2 a 6 posledná veta zák. č. 308/2002 Z.z., a preto sa s ním plne stotožnil.

Dospel totiž k rovnakému záveru, že podujatie Slovensko hľadá Superstar 2, **odvysielané dňa 6.1.2006**, v zmysle uvedených objektívnych kritérií svojím obsahom, formou a funkciou tvorí uzavretý celok, pretože jednotlivé časti pred odvysielaním prestávky a časti po odvysielaní prvej a druhej prestávky neboli samostatným programom. Prestávky v uvedenom programe neboli jeho súčasťou a neboli ani opodstatnené. Treba súhlasiť s názorom odporkyne, že práve z dôvodu, že navrhovateľka bola súčasne organizátorom a vysielateľom programu, mala možnosti technicky zabezpečiť program tak, aby počas vysielania nebol ohrozený nikto z divákov, účinkujúcich alebo personálu a aby nebol porušený zákon. Preto dôvody, ktorými navrhovateľka podmieňovala svoj postup, súd považoval za neopodstatnené a rozsah vykonaného dokazovania za dostatočný.

Taktiež súd nezistil porušenie procesných práv navrhovateľky v správnom konaní, a to podľa navrhovateľky uložením lehoty neprimerane krátkej na vyjadrenie k začatiu konania. Táto lehota je procesná lehota, ktorú je možné na požiadanie účastníka predĺžiť a z podkladov spisu nevyplýva, že by odporkyňa vyvodila nejaké sankcie z toho, že navrhovateľka vyjadrenie k veci zaslala až po jej uplynutí.

Záver odporkyne, že zaradením reklamy počas programu navrhovateľkou ako vysielateľom na základe zákona bolo v rozpore s ustanovením § 35 ods. 6 zák. č. 308/2000 Z.z., bol správny, a tak oprávnene podľa § 64 ods. 1 písm. d/ uložila navrhovateľke sankciu – pokutu vo výške podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odporkyne ako vecne správne a zákonné podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku namietala, že exemplatívna výška pokuty nie je v záujme verejnosti, naopak, túto poškodzuje, pretože sa na jej financovaní podieľajú všetci koncesionári, dospel súd k záveru, že z uvedeného nevyplýva, že by navrhovateľka namietala nesprávnosť rozhodnutia v tejto časti, v čom vidí jeho nezákonnosť, a teda že ho **žiada** preskúmať a z akých dôvodov (náležitosti návrhu podľa § 249 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Takáto žiadosť nevyplýva ani z námietok o neúplnosti odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti vznesených navrhovateľkou na pojednávaní dňa 22.3.2007, preto súd túto časť rozhodnutia nepreskúmaval.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že nepriznal navrhovateľke ich náhradu, pretože nebola v konaní úspešná. Odporkyňa právo na náhradu trov konania nemala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 22. marca 2007

JUDr. Tatiana Achenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Kolárik

